

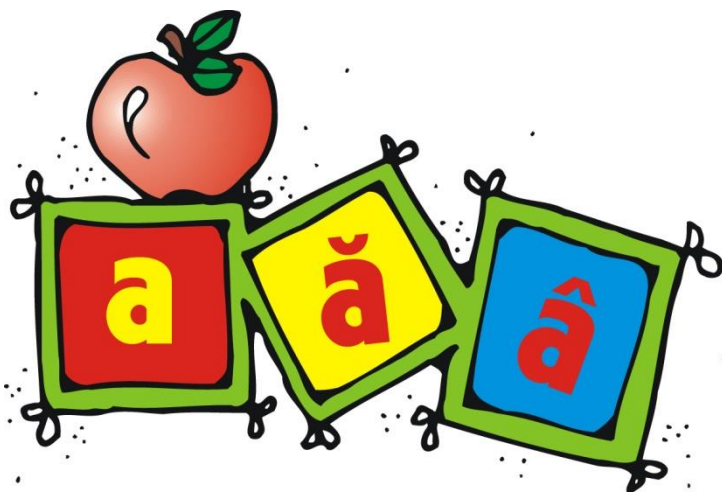
Khoảng Khắc Nhìn Lại

Cao Tiến Dũng

Trong cuộc đời của mỗi người chúng ta, ai cũng muốn làm một điều gì đó để giúp đỡ cho đời và cho người. Thành quả của người làm việc thiện nguyện không đo theo chiều sâu, chiều ngang hay chiều dọc, mà đo theo tấm lòng của họ. Thiên Chúa ban cho mỗi người chúng ta có một khả năng riêng, làm sao chúng ta biết sử dụng đúng khả năng đó để làm cho xã hội ngày càng tươi đẹp hơn.

Tôi cũng không ngoại lệ. Tôi tự nguyện làm thầy giáo dạy tiếng Việt cũng không phải là sự ngẫu nhiên, mà cũng không phải tự nhiên mà đến. Đến bây giờ tôi rất vui mừng vì mình đã tự nguyện làm thầy giáo dạy tiếng Việt của trường Việt Ngữ Saddleback, một công việc đầy ý nghĩa, đã góp phần vào công việc bảo tồn văn hóa Việt Nam và tiếng Việt ở hải ngoại.

Không biết từ bao giờ, tôi trở thành thầy giáo dạy tiếng Việt lớp Mẫu Giáo. Thời gian trôi qua nhanh quá! Mới ngày nào bước chân vào lớp tập sự làm thầy giáo tiếng Việt, vậy mà bây giờ thấm thoát đã 5 năm. Mỗi tuần đều đặn, mưa hay nắng, tôi đều đến lớp dạy tiếng Việt cho các em nhỏ, bắt đầu học bập bẹ tiếng Việt căn bản. Saddleback là ngôi trường Việt Ngữ đã đào luyện tôi thành một thầy giáo mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến trong đời. Nhìn các em học tiếng Việt giống như tôi học tiếng Anh khi còn học Trung Học ở Việt Nam hoặc mới đến đất Hoa Kỳ này. Nhìn các em lớn dần theo thời gian, thấy các em mỗi ngày nói và viết tiếng Việt khá hơn, đã khích lệ tôi mỗi ngày dạy học thêm tốt hơn.

Lúc đầu, tôi chỉ là người tự nguyện xếp bàn ghế vào mỗi Chúa Nhật cho trường Việt Ngữ khi có thời giờ rảnh. Lúc đó tôi rất ngại để gia nhập vào Ban Phụ Huynh, vì sợ trách nhiệm. Nhưng dần dần, tôi bắt đầu giúp trường Việt Ngữ với nhiều việc khác. Bà xã tự nguyện gia nhập vào Ban Điều Hành của trường, nên tôi lại phải xả thân thêm vào việc giúp trường. Vào một buổi đẹp trời, trước khi trường khai giảng cho niên học mới, bà xã đã hỏi ý kiến tôi về phụ giúp dạy tiếng Việt cho các em, với vai trò giáo viên phụ. Lúc đầu tôi rất ngại, với lại nhận thêm trách nhiệm thì hết thời giờ coi những trận đấu football hoặc nghỉ ngơi vào ngày Chúa Nhật. Nhưng vì nhu cầu thiếu giáo viên, nên tôi chấp nhận làm giáo viên phụ cho lớp Mẫu Giáo. Nhưng rồi không biết xui khiến thế nào, thầy Tứ là thầy giáo chính của lớp Mẫu Giáo bị bệnh sau vài tuần lễ dạy học, tôi bắt đầu thay thế. Thầy Tứ làm giáo viên chính, tôi chưa có kinh nghiệm dạy học cho các em nhỏ, nên tôi hơi lúng túng không biết bắt đầu như thế nào.

Từ ngày làm thầy giáo chính, tôi nào tôi cũng phải lên mạng để tìm kiếm tài liệu, cũng như sưu tầm những bài viết về cách dạy những em nhỏ như thế nào. Làm cách nào cho các em hứng thú về học tiếng Việt. Nhiều khi tôi băn khoăn không biết mình đang làm gì đây? Tự nhiên đang sung sướng, nhàn hạ không chịu, mà tự nguyện làm việc không có gì là lợi ích cho bản thân. Suy nghĩ cho cùng, đơn giản một chút: thôi thì sự hy sinh nhỏ nhỏ của mình giúp mang

lại nhiều lợi ích cho con em chúng ta! Xin cho tôi hát bài “Duyên Thầy Giáo” của mình, nhạc tôi chế từ bài hát “Duyên Phận” của Thái Thịnh.

*Phận là thầy giáo, lớp Việt Ngữ yêu thương.
Nhìn sự yêu thương mà các em đã dành cho mình
Lớp học đơn sơ, nhiều em chưa biết a, bê, xê nghĩa là gì*

.....
Đi dạy học cũng có lúc vui lúc buồn, có lúc các em hăng say, vui vẻ học bài, có lúc các em buồn ngủ, tâm trí lơ đãng, có lúc các em tinh nghịch và ồn ào. Tôi thường hay làm những bài thơ hay bài hát mà dùng những chữ các em đã học qua để các em dễ nhớ. Như bài thơ này các em hát và làm theo điệu bộ của ba má ca hát và chóng nạnh như giận dữ, rất vui nhộn:

Ba Má ca, lá lá lá là

la
Ba Má la, á á á à a

Các em rất đơn sơ và khôi hài. Tôi hay dùng hình ảnh để dạy các em cho dễ nhớ. Tôi còn nhớ rất rõ là hôm đó tôi dùng hình ảnh của một người đàn ông, một người đàn bà, và một cặp người lớn tuổi để dạy về “ba”, “má”, và “ông bà”. Khi tôi đưa hình lên và tập các em đọc:

“bê a ba”. Các em không chịu đọc. Tôi hỏi các em: “Sao các em không đọc?” Các em trả lời: “That is not my father.”

Vào những ngày tháng dạy học đầu tiên bao giờ cũng có sự khó khăn và lo lắng đối với một thầy giáo mới chưa có kinh nghiệm về dạy học như tôi. Các em là động lực giúp tôi hòa nhập vào môi trường của lớp rất nhanh chóng. Mỗi tuần tiếp xúc với các em nhỏ, tôi có thêm được niềm vui và sự tự tin làm thầy giáo. Vào mùa hè tôi được đi học những lớp Huấn Luyện và Tu Nghiệp Sư Phạm do Ban Đại Diện các Trung Tâm Việt ngữ Miền Nam Cali tổ chức, để trau dồi thêm kiến thức và học hỏi kinh nghiệm nơi những giáo viên đầy kinh nghiệm của các trung tâm Việt Ngữ khác.

Trước đây khi chưa là thầy giáo dạy tiếng Việt, tôi nghĩ dạy Việt ngữ có gì là khó đâu! Nhưng khi bước vào làm thầy giáo, tôi mới thấy sự vất vả của tất cả thầy cô giáo đã hy sinh lo cho các em mỗi tuần. Cám ơn sự hy sinh của tất cả thầy cô dành cho các em trong đó có con của tôi.

Việc làm của tôi phần nào đem đến kết quả tốt cho các em. Tôi cầu mong sao sự hy sinh và truyền đạt kiến thức của mình cho các em bắt đầu học tiếng Việt sẽ được tiếp tục sinh sôi và phát triển. Khi lớn lên, các em không quên cội nguồn của mình và nhờ vào sự hiểu biết cũng như tiếng nói Việt Nam, các em có thể giúp cộng đồng người Việt ở quê hương thứ 2 này tốt đẹp hơn. Tôi sẽ cố gắng đem hết khả năng mình có để góp phần vào sự nghiệp bảo tồn tiếng nói Việt Nam, văn hóa Việt Nam để câu châm ngôn “**Tiếng Việt còn, Người Việt còn**” được tồn tại mãi.

“Sự gương mẫu của người thầy giáo là tia sáng mặt trời thuận lợi nhất đối với sự phát triển tâm hồn non trẻ mà không có gì thay thế được.” Usinxki